

Ο Άγιος Νεομάρτυς Πολύδωρος ο Κύπριος (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις 3 Σεπτεμβρίου η Αγία μας Εκκλησία λαμπρώς πανηγυρίζει την μνήμη ενός Κύπριου Αγίου, του Αγίου Νεομάρτυρος Πολυδώρου.

Νεομάρτυρες στην Εκκλησία μας καλούνται όλοι οι λαϊκοί και κληρικοί, οι οποίοι μαρτύρησαν κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας, μετά από αυτή, αλλά και όσοι θα μαρτυρούν μέχρι της συντέλειας του κόσμου.

Γέννημα και θρέμμα της Λευκωσίας, της πρώτης πόλεως της νήσου Κύπρου, όπως αναφέρει το Συναξάριό του. Γονείς του ήταν ο Λουκάς και η Λουρδανού, άνθρωποι της Εκκλησίας με φόβο Θεού, του έδωσαν τη χριστιανική μόρφωση. Στην πατρίδα του μεγάλωσε με αρχές «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου»[1], μαθαίνοντας τα ιερά γράμματα.

Όταν μεγάλωσε ασχολήθηκε με το επάγγελμα του εμπόρου, όπου αναγκαζόταν να κάνει πολλά ταξίδια σε όλη την οικουμένη. Δυστυχώς, ένα από αυτά του τα ταξίδια του βγήκε σε μοιραίο. Σ' έναν από τους προορισμούς του στην Αίγυπτο, ενώ βρισκόταν σε γλέντι μαζί με τον αρνησίχριστο Κιεσίφη Ζακύνθιο, παρασυρόμενος μέθυσε. Στο μεθύσι του, όμως, έκανε ένα πολύ μεγάλο λάθος. Αρνήθηκε την πίστη του, την Ορθοδοξία, και ασπάσθηκε τον Μωαμεθανισμό.

Όμως, μετά από κάποιο χρονικό διάστημα κατάλαβε το σφάλμα του, λόγω του ότι είχε αγαθή διάθεση, ήλθε εις εαυτόν, μετανόησε κι έκλαψε πικρά, ως άλλος Πέτρος. Με την πρώτη ευκαιρία που βρήκε, πήγε στη Βηρυτό σε κάποιο Αρχιερέα όπου εξομολογήθηκε την αμαρτία του. Ο Αρχιερέυς τον έστειλε σε Μοναστήρι πλησίον του όρους του Λιβάνου, ώστε να ησυχάσει και στη συνέχεια τον παρότρυνε να επιστρέψει για να δεχθεί το Άγιο Μύρο.

Πήγε στη Νέα Έφεσο με σκοπό να δώσει τη ζωή του για στο Χριστό με μαρτύριο. Ενώπιον του κριτή ομολογούσε τον Ένα αληθινό Ιησού Χριστό, σταυρωθέντα και αναστάντα εκ νεκρών, αρνούμενος τον Μωαμεθανισμό. Ο κριτής, όμως, άλλοτε τον κολάκευε και άλλοτε τον απειλούσε με φρικτά βασανιστήρια. Ο Άγιος χωρίς να διστάζει ή να τρομάζει λόγω των απειλών που δεχόταν, αποδέχθηκε την διαταγή του κριτού να φυλακισθεί. Παρά τις αλλεπάλληλες προσπάθειες των αλλοθρήσκων

να κάνουν τον Πολύδωρο να μετανιώσει και να αλλάξει στάση, δεν τα κατάφεραν. Ο Άγιος είχε κατά νουν το χωρίο του Αποστόλου Παύλου «τίς ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;»[2]. Πραγματικά δεν μπόρεσε κανείς να του στερήσει τον Χριστό, τον οποίο αγάπησε τόσο πολύ εκ βάθους καρδιάς.

Στη συνέχεια, έφεραν το Νεομάρτυρα ενώπιων των αρχών και της εξουσίας του τόπου και τον ρώτησαν αν μετανόησε που ασπάσθηκε τον Χριστιανισμό. Έτσι, ο Άγιος με τόλμη, ειλικρίνεια και θάρρος τους ανακοίνωσε ότι δεν φοβάται τον θάνατο και η επιθυμία του είναι να αγωνίζεται για την ευσέβεια και όχι την ασέβεια, την Ορθοδοξία και όχι τον Μωαμεθανισμό. Οι κριτές εμμένοντας στην πονηρία τους δελεάζοντάς τον του υποσχέθηκαν δώρα και πολλά χρήματα, όμως, ο Άγιος δεν επιθυμούσε τα μάταια και πρόσκαιρα του κόσμου τούτου, αλλά τα αιώνια και άφθαρτα. «Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θα πεθάνω» ήταν η φράση που έλεγε.

Εφόσον τον είδαν ανένδοτο να ασπασθεί τον Μωαμεθανισμό, άρχισαν τα φρικτά του βασανιστήρια. Με αγριότητα τον άρπαξαν, του έβγαλαν τα ενδύματα, του έδεσαν τα χέρια πίσω και τον παρέδωσαν για να κρεμασθεί «επί του ξύλου κρεμασθείς μετέωρος απηγχόνισαι»[3]. Ο Άγιος, θαραλλέος και τολμηρός που ήταν, φώναζε και πίστευε διαρκώς ότι η πίστη των Χριστιανών είναι αλήθεια «την του Χριστού πίστιν ως πανοπλίαν θωρακισάμενος»[4], ενώ ο Μωαμεθανισμός είναι πλάνη, είναι ματαιότητα. «Ως απτόητος, λέων διήλεγξας, την κακίστην δυσσέβειαν, και άθεον πλάνην, πίστιν δε εκήρυξας Χριστού την ένθεον»[5]. Τότε εξαγριωμένοι οι τρισάθλιοι Τούρκοι τράβηξαν το σχοινί της αγχόνης και ο Άγιος βρήκε μαρτυρικό τέλος.

Το ιερό του λείψανο παρέμεινε για τρεις ημέρες στην αγχόνη, όπου διέταξαν ένα Χριστιανό να το κατεβάσει κι έτσι τον ενταφίασαν πάνω από τα μνήματα των Αρμενίων. Έτσι, για τους Χριστιανούς έγινε ο Μάρτυς μέγας στηριγμός εις την ευσέβεια και για τους Οθωμανούς έγινε μεγάλη καταισχύνη.

Ας παρακαλέσουμε το Νεομάρτυρα Πολύδωρο να πρεσβεύει για τις ψυχές μας προς τον δωρεοδότη Κύριο και Θεό Ιησού Χριστό και ας είναι φωτεινό παράδειγμα ομολογίας και μετανοίας για όσους καθημερινά αρνούνται τον Ιησού Χριστό χωρίς να μετανοούν.

Ταις αυτού αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς!

Απολυτίκιο

Μέγα καύχημα της Λευκωσίας, μέγα στήριγμα πέλεις Εφέσου, μέγα κλέος τε των δύο πόλεων· της μεν γαρ γόνος σεπτός εχρημάτισας, την δε τα σα επορφύρωσαν αίματα. Αλλά πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, Πολύδωρε, ίνα ρυσθῶμεν κινδύνων και θλίψεων.

[1] Εφεσίους 6,4

[2] Ρωμαίους 35-39

[3] Δοξαστικό Αποστίχων του Αγίου εκ των Κυπρίων Μηναίων « Μιμούμενος τον επί ξύλου κρεμασθέντα...».

[4] Δοξαστικό Εσπερινού του Αγίου εκ των Κυπρίων Μηναίων «Σήμερον πνευματικώς ευφρανθώμεν...».

[5] 3ο Απόστιχο εκ της Ακολουθίας του Αγίου.